

За "Българската пилешка супа за душата"

Малкият учител

Често наричам сина си моят учител, всъщност той започна да ме учи още докато беше в утробата. Тогава, колкото и да е необичайно за мен, ми се прищя да се занимавам с числа и хванах първият захвърлен учебник още от училищните ми години, който ми попадна. По-нататък той си имаше своите типични за възрастта си кризи, но сърцето му сякаш беше по-зряло, може би защото бе по-просто устроено и се доверяваше изключително на вътрешния си глас. Аз знаех много неща за емоциите, психиката и т.н., които старателно бях изучавала, но истината е, че не усещах тези неща отвътре, за разлика от него. Мислех си, че - ето - ще трябва да науча едно дете на различни неща, но впоследствие се оказа, че срещу това практическо знание, което смятах да му предам, получавах от него много повече: едно истинско преживяване на много по-стойности неща в живота като любовта и доверието.

Когато синът ми навърши година и десет месеца реших, че е време да го приучавам към чистота. След неколкостотин неуспешни опити от моя страна аз не отложих за по-късно, както бях чела, че трябва да се постъпи в книгите за възпитанието, а продължих да настоявам. Мисля, че тогава допълнително ме озлобяваше фактът, че деца на същата възраст на мои приятелки, които познавах, вече имаха сериозен напредък. Може би съм страдала от болни амбиции или ме е било страх да не би детето ми да се развива по-бавно.

Един ден бях много изморена и изнервена и стигнах до недопустима крайност, заради която сега изпитвам дълбок срам. Казах му, че трябва да се изпишка в банята и докато не го направи няма да излезе оттам. Крещях, не си спомням дали го ударих, но си спомням, че доста се беше уплашил. Разплака се и започна да вика силно, което сякаш още повече ме вбеси и аз реших, че този път ще проявя неотстъпчивост. Реагирах като по-голямото дете, на което по-малкото е счупило играчката. Донесох едно столче в банята, седнах на него и му казах, че ще стоя там и ще го чакам да се изпишка. Той вече не плачеше, а хлипаше от уплаха. Ту ми ставаше жал и търсех авторитетен начин да прекратя тази лудост, ту продължавах да упорствам в името на някаква тъпа идея да го пречупя, да го надвия и да изляза от конфликта като победител. Сега си давам сметка до каква степен е ескалирал гневът ми, но Бог ми е свидетел, не съм го планирала.

След 10 минути в банята, където той стоеше с наведена надолу глава, а аз с яростен пронизващ поглед, той плахо и съвсем бавно докосна ръката ми. В първия момент не схванах какво се опитва да направи. И в следващия момент той ме погали едва забележимо по ръката. После взе да става по-уверен и продължи да милва ръката ми. Тогава нещо в мен се преобърна и изведнъж рухнах. Държам се толкова грубо с него, а той искаше само да го обичам, както той ме обичаше, дори без да ме разбира. Аз му крещях, тормозех го, бутях го, а той дори не се бореше. Напротив, обичаше ме непресторено, безгранично и безусловно и не се страхуваше да изрази любовта си. Тогава се почувствах като истинско нищожество, сякаш аз бях детето, а той родителят. Бледнеех пред него. Тази наглед дребна негова постъпка бе най-важният урок в живота ми. Преди това все имах съмнения относно смисъла от отглеждането на дете. Защо в края на краищата да си усложнявам сама живота? Защо да сменям дрисливи памперси, да бърша сополи и да вися пред лекарските кабинете ежеседмично? Най-сетне бях открила отговора. Защото това е изворът на живота, който ми се проповядва с поверената ми от Бог грижа за това дете, в сина ми се съдържаше мълчаливият отговор на безкрайните ми въпроси, това бе начинът да се осъществя като пълноценна личност, каквато никога нямаше да бъде, ако не съм била и родител.

Синът ми ми показваше ежедневно пътя до истинските неща от живота, а именно как се гради любовта, как се създава живот, откъде идва силата да издържаш до безкрай, как да вярваш на интуицията си, на другия. Научи ме да поемам последствията от действията си и не на последно място да вярвам в неизпълнимото и да го преследвам на всяка цена доколкото мога и както се сетя че мога.

От този момент нататък аз нямаше да бъда същия човек, защото осъзнах, че онова, което мислех за дълг и тежба е всъщност великолепен дар от Бога, за който се бях молила и по някакви причини не

можех да отворя очи и да видя. Щях да започна да се старая да се променям към по-добро, към нещо коренно различно. И най-важното - щях да се вирам във всяка постъпка на детето си, за да не изпусна уроците, които ми дава. Щях да се възползвам от дара си и да стана добър човек.